

ת"פ 5821/11/22 - מדינת ישראל נגד טל פלדמן בעצמו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 5821-11-22 מדינת ישראל נ' פלדמן

לפני כב' השופטת נעה תבור, סגנית הנשיא
המאשימה: מדינת ישראל
נגד: טל פלדמן בעצמו
באמצעות מדור תביעות ת"א ע"י ב"כ עו"ד ליהי אזולאי

פסק דין

בפתח הדברים וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 אני מודיעה על זיכוי הנאשם מן המיוחס לו בכתב האישום.

כללי

- הנאשם היה צד להליך שהתנהל בבית המשפט לענייני משפחה בפתח תקווה וראשיתו בשנת 2013 בעקבות גרושי הנאשם מאשתו. באותו הליך נידונו בין היתר הסדרי ראייה של הנאשם עם בתו. ההליך התנהל במשך מספר שנים ונוהל על ידי שופטת בית המשפט לענייני משפחה היא המתלוננת (באמצעות הנהלת בתי המשפט) בהליך שלפני.
- הליך הנוגע להסדרי ראייה בין אב לבתו הוא רגשות וסוער ומתוך התיק הוגשו רק בקשות בודדות שיש בהן לפתוח חלון צר לנבכי ההליך. מן המסמכים שהוגשו ניתן להבחין מצד אחד בעוצמות הרגשיות שהנושא הציף אצל הנאשם ומצד שני בהחלטות שניתנו באורך רוח ובמתנות. כתב האישום נוגע לשתי בקשות שהנאשם הגיש. האחת ביולי 2019 והשניה ביולי 2020. לעמדת המאשימה כל אחת משתי הבקשות כוללת אמרות המהוות עבירת איומים כלפי השופטת וכי הדברים שנכתבו מהווים עבירה של השפעה בלתי הוגנת על הליך שיפוטי.
- לאחר ששמעתי את הצדדים ועיינתי במוצגים שהוגשו מצאתי כי לא התקיימו יסודות עבירת האיומים באף אחד משני האישומים. מצאתי כי לא התקיימה עבירה של השפעה בלתי הוגנת באישום השני אך התקיימה בהחלט באישום הראשון. לצד זאת, מצאתי כי בטיפול המשטרה ויחידת התביעות באישום זה נפלו פגמים שלא תוקנו ואשר מחייבים ביטול ההרשעה בסעיף זה מטעמים של צדק והגינות ההליך הפלילי.
- יובהר כי אין בביטול ההרשעה בשום אופן כדי להצדיק מעשי הנאשם וזיכויו מן העבירה אינו בשל מעשיו שלו ואינו בבחינת אישור להתנהגותו. להיפך. האופן בו נהג הנאשם אסור על פי הדין הפלילי ואלמלא הפגמים - היה מוביל להרשעתו.

עבירת איומים

האישום הראשון

5. עובדות האישום הראשון מפורטות על פני שלושה עמודים כתובים בצפיפות ולמעשה מדובר בהעתקה של בקשה לפסלות המותב שהוגשה לתיק בית המשפט ובנספח שצורף לו. הבקשה הוגשה ביום 10.7.19. המאשימה לא הבהירה מה בדיוק מתוך שלושת העמודים הם המשפטים המאיימים ונראה שהתקשתה לאתרם ולבודד אותם. בקריאה קפדנית של התוכן אפשר לדלות מספר משפטים שיכולים להיות בעלי פוטנציאל להקים עבירה של איומים.

6. בטרם אבחן את הדברים אחזור לבסיס. סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 מנוסח כך:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

7. ברע"פ 8736/15 צוברי נ' מדינת ישראל (17.2.18), התייחס בית המשפט העליון להלכות הידועות הנוגעות לעבירת האיומים:

"[...] עבירת האיומים נועדה להגן על שלווה נפשו וביטחונו של הפרט, כמו גם על חופש הפעולה והבחירה שלו... עבירה זו היא עבירה התנהגותית, ולכן אין צורך להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה [...]."

את שאלת התקיימותו של האיום יש לבחון לפי אמת-מידה אובייקטיבית, דהיינו אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם מן הישוב בהתחשב בנסיבות האיום. מאפיין נוסף של עבירת האיומים הוא שעבירה זו מגבילה את חופש הביטוי. סיווגו של ביטוי כ"איום" מוציא את הביטוי אל מחוץ לתחום הביטוי המוגן. על כן, ככל שיינתן פירוש רחב יותר למושג האיום כך יתעצמו המגבלות על חופש הביטוי של הדובר..."

לאור קביעות אלו שבו בתי המשפט וקבעו כי את מושג האיום יש לפרש בצמצום ככל שניתן, על מנת שחופש הביטוי לא ייפגע יתר על המידה (רע"פ 8736/15 זילפה בר נ' מדינת ישראל (2018)).

8. בפרק זה ואבודד מתוך הבקשה את אותם משפטים שיכולים להיחזות מאיימים כשלעצמם. לאחר מכן אתייחס למכלול הבקשה על מנת לבחון האם יש במכלול יותר מאשר בסך חלקיו. בסיום אדרש ליסוד הנפשי הנדרש.

9. הנאשם כתב כך: **"להערכתי יתקבל מענה במקום נוח הרבה פחות, עת תיחקר כבוד השופטת על דוכן העדים בבית דין של מעלה.... יצוין כי אם את סבורה כי עשית משפט צדק אז מחול לך מחילה גמורה ואין לך מה לחשוש ולהפך תקבלי שכר עצום על כך. אם את חשה מאוימת זה רק כי את יודעת שהטית משפט. אדם שפעל כשורה ועשה משפט צדק (ואפילו רק לפי דעתו) לא היה חש מאויים".**

במשפט מופיעה המילה איום בהטיות מסוימות, אך ככל שקראתי את המשפט שוב ושוב אינני רואה בו איום כמובנו

בחוק העונשין. מדובר בתפיסת עולמו של הנאשם אשר מאמין בכל לבו בכך שביום מותו נותן כל אדם דין וחשבון על מעשיו בפני אלוהיו. הנאשם אינו רומז שיקצר את מהלך החיים המלא ויקדם את התור למפגש עם אלוהים ולא ניתן לקרוא זאת לתוך המשפט. להיפך. בפסקה הבאה הנאשם מבהיר כי השופטת תחיה את שנותיה הנותרות בעולם בשקט ובשלווה. אין בכך לשון סג' נהור וגם כאן לא ניתן לקרוא לתוך המשפט רמז לקיצור החיים בדרך כלשהי. הנאשם גם אינו אומר שיש לו יכולת להשפיע על תוצאת המשפט בידי בית דין של מעלה. הנאשם מפרט את אמונתו ואת חששותיו אך אין בדברים איום לפגיעה בגוף, בחירות, בנכסים, בשם הטוב או בפרנסה.

עוד כתב הנאשם "אין בי צילו של ספק כי עיקר הבעיה נובע מהעובדה כי אין בידי השופטת להרגיש את הדברים מהצד שלי. כאשר תנתן בידה היכולת להרגיש זאת (ובעתיד תנתן) רק אז תבין את טעויותיה ואת מידת חומרתן".

מהי אותה הרגשה מהצד של הנאשם? שמעתי הסברי הנאשם פעם אחר פעם כי הכוונה לאמונתו כי כל אדם נותן דין וחשבון ביום מותו בפני אלוהיו (ראו למשל דבריו בחקירה הנגדית בעמ' 38-39 לפרוטוקול). המאשימה העלתה אפשרות כי היכולת להרגיש בעתיד את הדברים מהצד של הנאשם משמעותה היכולת להרגיש פרדה מן הילדים. בכך נטען כי הנאשם רומז לפגיעה בשופטת או בילדיה כך שתחוש את הדברים מ'הצד שלו'. פרשנות זו אפשרית אולם קלושה בהרבה מזו העולה מקריאת המסמך כולו ובעיקר מקריאת מסמכים רבים נוספים שהגיש הנאשם ובכולם הוא מפרט מהו 'הצד שלו' אליו הוא מתכוון. הנאשם מסביר כי מדובר במשפט הצפוי לאדם לאחר מותו (ראו למשל עמ' 38 ש' 10 ואילך, עמ' 39 ש' 13, עמ' 40 ש' 22 ואילך). בחינת הדברים באופן אובייקטיבי מתיישבת עם דברי הנאשם ואני נותנת אמון בדבריו לפיהם אין קשר בין תפיסתו זו לבין השופטת או ילדיה. הנאשם היה עקבי בדברים אלו ולא סטה מהם ימין ושמאל גם בחקירותיו במשטרה וגם בבית המשפט. יכולתי להתרשם באופן בלתי אמצעי מכך שמדובר באמונה שהנאשם חי לאורה כל כולו ומאמין בכל מאודו כי זהו האופן בו מתנהל היקום. הפרשנות הסובייקטיבית של הנאשם אינה מכריעה את גורל הדברים אולם כאשר מצד אחד ניצבת פרשנות המדינה שאינה עולה ישירות מן הכתובים ומצד שני קיים הסבר המתיישב עם הדברים ואשר הנאשם דבק בו, יש בכך לחזק גרסת הנאשם.

לפיכך לא מצאתי כי המשפט שצוטט מהווה איום לפגיעה בגוף, בחירות, בנכסים, בשם הטוב או בפרנסה.

10. בקריאת הטקסט יש ליישם את ההלכה המשפטית המגדירה איום מהו. על בית המשפט לבחון "אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם מן הישוב בהתחשב בנסיבות האיום" (רע"פ 8736/15 צוברי נ' מדינת ישראל (17.2.18)). שבתי וקראתי את הבקשה. את המשפטים המלאים ואת ההקשר בו הם מופיעים ולא מצאתי כי בחינה אובייקטיבית מובילה למסקנה שמדובר במשפטים מטילי אימה. במקרה שלפני דווקא כל משפט כשלעצמו עשוי לעורר התלבטות אולם קריאת הבקשה במלואה אינה "מטילה אימה בלבו של אדם מן הישוב בנסיבות האיום". מדובר בטקסט בוטה, בלתי נעים ובניסוח שאינו ראוי להיכלל בבקשות המוגשות לבית המשפט. הפניה אל השופטת בלשון ישירה אינה ראויה ונועדה לשבור את המחסום המבחין בין השופטת המבצעת תפקיד ציבורי לבין השופטת כאדם פרטי. עם זאת ועל אף הניסוח הישיר- לא מדובר בטקסט מטיל אימה. קריאת הבקשה המלאה ת/1 מצביעה על תחינה לאפשר לנאשם לחזור לקשר עם בתו. את המשפטים שפורטו לעיל צריך לקרוא יחד עם הבקשה הנואשת של הנאשם כפי שהיא מפורטת בסעיף 6 למסמך. קריאה של הבקשות האופרטיביות (שאינן מפורטות בכתב האישום ומופיעות במסמך ת/1 אחרי סעיף 8) מצביעה על 'הצד' של הנאשם ועל התמקדותו בצערו שלו - לא בשופטת ולא ברמז לפגיעה בה. ההתייחסות אל העתיד בו תבין השופטת את הצד שלו קשורה לאמונתו של הנאשם בקיום בית דין של מעלה ואופן פעולתו, ולא ניתן לקרוא לתוך הדברים כוונה להחליף את מקום אלוהים באותו בית דין, לקצר את הימים עד אז או לפעול במעשה אקטיבי.

11. אני קובעת כי באופן בו מנוסחים הדברים בבקשה ת/1 ובנספח אין משום איום.

12. בנספח שצורף הזכיר הנאשם היכרות עם קרוב משפחתה של השופטת. הנאשם כתב כך: **"מעבר לעובדה שאני מכיר את כל אילן היוחסין של משפחות...[שם השופטת]... (עד לסבא רבא כי משם כבר אין תיעוד). אפילו על.. גיטתה של כבוד השופטת כבר שמעתי סיפורים... סיפרו לי ש...[שם פרטי לכאורה בעלה של השופטת] הכיר את כבוד השופטת לפני כעשרים שנה כשעבדה כעורכת דין במשרדו".** בהמשך התייחס בשמות לבעלה של השופטת ולילדיהם ואף הוסיף שמועות ודברי רכילות. לאחר שפירט כל אלו הוסיף **"לאור הכתוב לעיל לא יתכן שכב' השופטת תידון בתיק וחובה עליה לפסול את עצמה. שהרי לא יתכן שכשניפגש באירוע משפחתי או בדיונים נחליף סיפורים על [שם פרטי לכאורה בעלה של השופטת]"**.

13. אזכור שם בן זוג ושמות ילדים יכול בהחלט להיות בעל אופי מאיים לפגיעה בשלומם או בשלום המותב ועל כן צריך להקפיד ולבחון את ההקשר בו נאמרו הדברים. אזכור אילן יוחסין של השופטת הדנה בעניינו וצירוף שמות קרובי משפחה, בעיקר אם הם נכונים (ואין לי כל מידע שכך הדבר), מעוררת אי נוחות רבה. יש בכך להצביע על כך שהנאשם ערך חיפוש ואולי אפילו הרחיק לכת בחיפוש מידע על קרובי משפחה. וודאי שאין זה ראוי וברי שהדברים נעשו בכוונה לגרור את בית המשפט למקום אישי להבדיל ממקצועי. עם זאת, ציון השמות כשלעצמם אינו עולה כדי איום לפגיעה בגוף, בחירות, בנכסים, בשם הטוב או בפרנסה. הנאשם עושה כל שביכולתו להביא לפסילת המותב. הוא כורך זאת בעצמו יחד כאשר בסיום הבקשה ת/1 הוא כותב מפורשות "צירפתי נספח על היכרותי עם השופטת. תחליט כב' השופטת אם זה מספיק לפסלות או לא" (וראו גם דבריו במשטרה ת/11 וגם ת/12 ש' 24 וראו בהרחבה בפרק הדן בעבירה של השפעה בלתי הוגנת על ההליך). בהקשר לעבירת איומים אין בדברים לעמוד בדרישות הדין להוכחת יסודות עבירת איומים. הנאשם אינו רומז לפגיעה בשמות המוזכרים, לא על ידו גם לא בעקיפין או במשתמע.

14. עוד כתב הנאשם בבקשת הפסלות **"הילדה נדפקת שלא באשמתה ובתרומתה הנכבדה של כב' השופטת. על השנים האבודות (בעולם הזה) אין פיצוי (בעולם הבא עוד נראה). החליטי את בעצמך אם לפסול את עצמך או לא... אני מכיר את כל אילן היוחסין שלך..."**.

הנאשם מתייחס לכך שהוא אינו פוגש בבתו והוא אינו יכול להביאה להוריו. בשל כך סבור הנאשם שאינו מקיים את מצוות כיבוד אב ואם. דברי הנאשם בלתי ראויים בלי שום ספק. אלו דברים שמחייבים תגובה פעילה של בית המשפט - גם בכך אין לי ספק. עבירה פלילית של איומים - לא.

15. המאשימה בסיכומיה קשרה בין האיום שהשופטת תרגיש את הריחוק מן הילדים לבין פירוט שמות הילדים ופרטים אישיים על משפחתה. אם אכן הייתי רואה קישור כזה - הייתי מקבלת את עמדת המאשימה לפיה מדובר באיום. בפועל במסמכים אין קישור כזה. בבקשה נכתב כי השופטת אינה רואה את הדברים מהצד של הנאשם. בנספח צוינו פרטי הילדים. הקישור המאיים בין זה לזה אינו פירוש פשוט לקריאה שכל המתבונן בו מבין כי מדובר באיום. להיפך. הקריאה הפשוטה מבחינה בין הדברים. בחלק הראשון מסביר הנאשם עד כמה ההרחקה קשה לו. בחלק השני הוא עושה ככל יכולתו להביא לפסילת המותב על ידי אזכור פרטי קרובי משפחה. החיבור לא קיים בפועל. את הדברים יש לקרוא יחד עם המעטפת בה הם מוגשים והיא שפע בקשות חוזרות לפסלות שופט (נ/8) ועדות הנאשם לגבי ניסיונו להביא לפסילת המותב בכל דרך (עמ' 33 ש' 19). ריבוי הבקשות מתיש ומיותר אך הוא אכן מצביע על ההקשר של פסלות שופט ואזכור שמות בני משפחה משמש כלי להגיע ליעד הפסלות. שימוש פסול ולא ראוי אך איננו עולה כדי איום פלילי. מאחר והבקשות מוגשות בהליך חסוי הרי שאין בדברים כדי להניע אחרים לפעולה מתוך עריכת חיבור בין פרטי בני המשפחה לבין מעשה אקטיבי.

16. בפרק הנוגע להשפעה על הליך, מקבלים הדברים ביטוי שונה, ולכן אקדיש התייחסות בהמשך.

האישום השני

17. עובדות האישום השני מתייחסות לבקשה נוספת שהגיש הנאשם לתיק בית המשפט כעבור כמעט שנה ביום 5.7.20.

18. במסגרת בקשה שהגיש הנאשם לאפשר לבתו לפגוש באביו כתב הנאשם **"אבי כבר חצה את גיל 88 והוא בקושי הולך. למעשה הוא כבר בקושי חי... אם חלילה ילך לעולו מבלי שזכה את דפי בביתו לא תהיה מחילה לכב' השופטת ותחול עליה במלואה מצוות כיבוד אב ואם בה אני חייב. זה יכול לקרות בכל יום. מצוות כיבוד אב ואם היא החשובה שבמצוות שבין אדם לחברו חשובה יותר אפילו מאשר "לא תרצח" עובדה שהיא מופיעה לפניה בעשרת הדברות. היא גם מוזכרת יותר בתורה (3 פעמים) מאשר לא תרצח (מוזכר רק פעמיים)".**

19. המילה רצח מופיעה בבקשה אך לא די בה כדי לעמוד ביסוד העובדתי של עבירת איומים. להחלת מצוות כיבוד אב ואם על השופטת אין משמעות מאיימת גלויה. הפסוק עצמו מתייחס לשכר המצווה ולא לעונש בדבר אי קיום המצווה. כיבוד אב ואם הוא "למען יאריכון ימיך על האדמה אשר אדוני אלוהיך נותן לך". ההיפך, מה יקרה למי שלא מקיים את המצווה, לא נאמר ואף המאשימה לא אמרה שאזכור המצווה כולל איום מרומז לפגיעה בחיי השופטת. ברור מן הכתוב שהמשפט "זה יכול לקרות בכל יום" מתייחס לאפשרות שאביו הקשיש של הנאשם ילך לעולמו ואינו מתייחס לשופטת.

הנאשם מסביר את תפיסתו לגבי חשיבות המצווה ומדרג את הדיברות. האם אדם סביר יכול להבין מכך שבכוונתו לבצע עבירת רצח? אינני סבורה כך. הנאשם היה במצוקה גדולה בשל רצונו לאפשר פגישה בין בתו לאביו וחרד למשמעות הדיבר עליו עצמו בשל אמונתו. קריאת המסמכים כולם מלמדת כי הדגש בבקשות הוא הנאשם עצמו וחששו כי לא יקיים את המצווה ולא לחלקה של השופטת. בעדותו בחקירה הראשית חזר הנאשם בעקביות על החשיבות שייחס להשגת מפגש בין הוריו לבין בתו (עמ' 52 ש' 17, ש' 29). אף הפעם התבטאויות הנאשם אינן ראויות. בית המשפט רשאי לסרב לקבל בקשות מנוסחות באופן בלתי הולם עד שיוגשו בניסוח מכבד. עם זאת התמודדות עם הגשת בקשות באופן זה נכללת במסגרת התנהלות דיונית, כפי שנהגה השופטת, ולא בעולם הפלילי.

20. בבחינת השאלה המשפטית האם מדובר באיום פונה בית המשפט אל אדם רגיל מן הישוב ובוחן האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום. בחינת התוכן נערכת בתוך ההקשר שבו ניתן הביטוי, את הנסיבות בהן נקלט ואת המסר הגלום בביטוי, ראו רע"פ 2038/04 לם נ' **מדינת ישראל**, פ"ד ס (4) 95, 108-109 (2006) וכן ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (1) 408.

21. השימוש במצווה לא תרצח יכול להוות איום במקרים אחרים והכל תלוי בהקשר. במקרה שלפני השימוש בדיבר מובא על ידי הנאשם כדי להסביר עד כמה הוא עצמו מייחס חשיבות למצווה ועל כן מדוע חשובה לו אפשרות המפגש בין אביו לבין בתו (נכדתו). הדגש בכתבה אינו על התיבה לא תרצח ולא נלווה לדברים רמז או אזהרה או איום לבצע. המבחן שנקבע בפסיקה הוא כי המאיים הסביר אינו צריך להידרש ל"פרשנויות מפולפלות" כדי לדעת אם בכוונת המאיים לממש את האיום או שהוא משאיר זאת לכוחות עליונים" רע"פ 88/04 **ורטהיימר נ' מדינת ישראל** (1.4.04). במקרה שלפני קריאה בסיסית של הדברים אינה מצביעה על איום. הקריאה המפולפלת נדרשת דווקא כדי להגיע למסקנה שמדובר באיום.

22. בחקירתה הנגדית חיברה התובעת בין אזכור הדיבר לא תרצח לבין שמות הילדים לבין האמרה כי בעתיד תרגיש השופטת מה מרגיש נאשם (עמ' 53 ש' 32). חיבור כזה הוא אכן מאיים ומפחיד. אבל החיבור לא קיים בטקסט שהוגש. שמות הילדים הופיעו בנספח לבקשה משנת 2019, הדיבר לא תרצח היה בשנת 2020 ובהקשר אחר.

עבירת איומים - סיכום

23. שופטים בכלל ושופטים הדנים בענייני משפחה בפרט, נושאים משא כבד מאד שמועבר מן המתדיינים אל כתפיהם. מדובר בהתמודדות קשה מאין כמוה שכן אינה רק משפטית מקצועית אלא שתדיר נלווה לה מימד נפשי ורצון של המתדיינים להעביר את המצוקה שלהם כך שתהדהד בלב שומעם. יחד עם הכלת צערם ומצוקותיהם של המתדיינים יש לאפשר לשופטים להמשיך ולמלא תפקידם ללא מורא וללא איום. לא ישיר ולא מרומז. אין לי ספק שהבקשות החוזרות, השפה, הרצון לערב את המותב באופן אישי, אשר חזרו ונשנו לאורך שנים חייבו תגובות של בית המשפט וחובתו היתה להתעכב על כך ולא לעבוד לסדר היום. לפיכך נכון היה לבחון את הדברים על ידי המשטרה והתביעה. על אף כל אלו, אין בדברים כפי שנאמרו, בהקשר בו נאמרו, בבקשה במסגרתה נכתבו, כדי לעבור את המשוכה המפרידה בין התנהגות בלתי ראויה לבין עבירה פלילית.

24. בהחלטת השופטת ביום 23.7.20, אז הודיעה כי היא פוסלת את עצמה מלהמשיך ולדון בעניינו של הנאשם ציינה כי העברת האחריות אליה במידה ויקרה משהו לאבי הנאשם והאזכור של הדיבר לא תרצח לא יאפשרו לה להמשיך ולדון בתיק (ת/6). ברורה מהדברים התחושה הקשה הסובייקטיבית של המותב. תחושה מובנת זו אינה פותרת את בית המשפט הדין בתיק הפלילי לבחון את הדברים באופן אובייקטיבי בהתאם להלכות שנקבעו בפסיקה שצוטטה לעיל.

25. לסיכום, בבוחני את האמרות שנכללו בשני האישומים לא מצאתי כי התקיים היסוד העובדתי של איום בפגיעה בגוף, בחירות, בנכסים, בשם הטוב או בפרנסה. שאלת הכוונה המלווה את הביטויים נבחנת רק כשאלה שניה. אם אין מעשה מאיים, לא די להוכיח כי המעשה נעשה בכוונה להטריד. הכוונה של הנאשם להרגיז, להקניט, אושרה על ידו בפה מלא (ת/10 ש' 26-28 ועמ' 42 ש' 4 וכן עמ' 60 ש' 26 לחקירתו הנגדית) אך הוכחת כוונה אינה מחליפה את הוכחת היסוד העובדתי.

26. מאחר ולא הוכחו יסודות עבירת איומים אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירות אלו בשני האישומים.

השפעה בלתי הוגנת על תוצאות הליך שיפוט

27. לצד עבירות האיומים יוחסו לנאשם בשני האישומים עבירות של השפעה בלתי הוגנת על תוצאות הליך שיפוט.

28. סעיף 250 לחוק העונשין קובע כך:

המבקש להשפיע שלא כהוגן על תוצאותיו של הליך שיפוט, בדברי שידול או בקשה הנשלחים אל שופט או אל פקיד בית המשפט, דינו - מאסר שנה אחת.

29. כתב האישום מתייחס לאותן עובדות בדיוק כאל מקימות את שתי העבירות השונות. בסעיף האיומים נטען כי הדברים נאמרו בכוונה להפחיד או להקניט. בסעיף ההשפעה הלא הוגנת נטען כי הדברים נאמרו בכוונה להשפיע על תוצאות ההליך השיפוטי. המילים "שלא כהוגן" נועדו להבחין בין כל בקשה המוגשת לתיק בית עמוד 6

משפט ומטבעה נועדה להשפיע על תוצאות ההליך לבין בקשה אסורה על פי הדין.

30. צירוף המילים "שלא כהוגן" אינו מופיע בחוק במקום נוסף ואינו מפורש בפסיקה. מאחר ומדובר בעבירה המגבילה את חופש הביטוי יש לבחון גם אותה בצמצום ולהקפיד על פרשנות שתבחין בין ביטויים לא ראויים לבין כאלו שתוצאתם אישום פלילי על כל השלכותיו.

31. עובדות האישום השני אינן מתקרבות אל הסף של השפעה לא הוגנת על תוצאות הליך. אכן הנאשם מצטט את הדיבר לא תרצח אבל לא די בשימוש בשורש ר.צ.ח על מנת לקבוע בכל מקרה כי יש בו לבדו להשפיע על ההליך. לא מצאתי כי החיבור שנעשה בין מצוות כיבוד אב ואם לבין חשיבות הדיבר לא תרצח מהווה ניסיון בלתי הוגן להשפיע על ההליך. לאחר ששמעתי את הנאשם במשך מספר שעות וקראתי את הבקשות שהגיש אני נותנת אמון בדבריו כי ההפניה אל הדיבר לא תרצח נעשתה כאמור מתוך אמונתו ורצונו להעביר את תחושותיו מה רבה חשיבות מצוות כיבוד אב ואם. השימוש בדיבר לא תרצח נועד להשוואה ולא ביחס אל השופטת. אף האמירה כי תחול עליה מצוות כיבוד אב ואם אינה בעלת יכולת להשפיע על ההליך שכן אינה אמרה ברורה. מדובר בניסוח שאינו ראוי שמנסה לגרור את בית המשפט באופן אישי להליך, אך לא בעוצמה מספקת על מנת שיחצה את הרף הפלילי.

32. לא כן לגבי האישום הראשון. הנאשם מסביר כי התכוון להביא לפסלות המותב. לשם בקשת פסלות יכול היה להסתפק בסוג המידע ובסוג הקשרים האישיים אשר מחייבים פסילת המותב. הנאשם לא הסתפק בכותרת אלא בחר לעשות כן בדרך של פירוט שמות הילדים, פירוט שמות בני משפחה, פירוט אופן ההיכרות בין השופטת לבין בעלה ועוד שלל טענות לרבות אמירה כי הוא אווז בידיו "סיפורים" על בעלה של השופטת. הפירוט הנרחב שהנאשם עושה בהגשת הבקשה והכללת שמות בני משפחה רבים לרבות שמות ילדים, חוצה בהרבה את הרף האסור. לא מדובר רק בנוסח בלתי ראוי אלא בנוסח שנועד לגרום אי נוחות, נועד להשפיע באופן לא הוגן על תוצאות החלטת הפסילה ונועד להביא את בית המשפט לקבל החלטה לפסול את עצמו. אמנם בעדותו טען הנאשם לפרקים שהיה אדיש לשאלת הפסלות ובעיקר ביקש שתינתן החלטה (ראו למשל עדותו בעמ' 59 ש' 19 ואילך) אולם לצד זאת חזר ואמר שהשימוש בפרטי בני המשפחה נועד במפורש כדי להביא את המותב להיעתר לבקשת הפסלות שהגיש (ראו למשל עמ' 33 ש' 8 ועמ' 48 ש' 32 וגם בהודעתו ת/11 ש' 38 ואילך).

33. הנאשם סבור שהשפעה אסורה על פי הדין היא בהכרח השפעה לטובתו ועל כן הגשת בקשות מרגיזות לעולם לא יקיימו אחר יסודות העבירה (ראו תשובותיו בת/10 ש' 3 וש' 15). בכך נתפס הנאשם לכלל טעות. סעיף החוק אינו בוחן מהי השפעה טובה ומהי השפעה רעה. הסעיף כלל אינו עוסק בתוצאת הפניה המשפיעה. די בכך שהנאשם הגיש לשופטת בקשה בה ניסה לשכנע אותה לפסול את עצמה ועשה כן 'שלא כהוגן'. הנאשם שב והודה כי באמצעות הפרטים האישיים הידועים לו ניסה להביא לפסילת המותב ועשה כל שביכולתו כדי להשפיע על ההליך ולהגיע לתוצאה זו (ראו ההפניות בסוף סעיף 32 לעיל).

34. בקשות פסלות אינן נדירות ועצם הגשת הבקשה והאזכור כי קיים בסיס לחשש ממשוא פנים נושאות לעיתים אופי אישי. עם זאת, הפירוט שערך הנאשם הוא פולשני הרבה מעבר לנדרש. אזכור בני משפחה ובוודאי באופן בו נעשה הוא מעבר לגבולות התמודדות בית המשפט בכלים של התנהלות דיונית. שימוש בכלי פלילי שיש בו פגיעה בחופש הביטוי הוא כלי רב עוצמה שיש לעשות בו שימוש במשורה ובזהירות. כאשר קיימים כלים דיוניים מספיקים - קיימת עדיפות לעשות בהם שימוש ולהעדיף על פני אישום פלילי שהשלכותיו מרחיקות לכת. מנגד חופש הביטוי אינו זכות מוחלטת ובהתנגשה עם זכויות אחרות ניתן להגבילה. מול חופש הביטוי יש להגן על חופש העיסוק והזכות למלא תפקיד ציבורי בלא מורא ובאופן נקי מהשפעות בלתי הוגנות. הקפדה על הגבולות היא שמאפשרת לשופט להמשיך ולעשות את עבודתו ועשיית העבודה השיפוטית משרתת את בעלי הדין במקרה

הספציפי ואת הציבור הרחב בכללותו. פירוט אילן היוחסין של מותב תוך התייחסות לדברי רכילות, ללא קשר אם מדובר בהמצאה מתחילתה ועד סופה, חוצה את הגבולות המותרים ומכניס את הנאשם לכלל התיבה "שלא כהוגן". אין שום דבר כהוגן באופן בו התייחס הנאשם ל"סיפורים שזרמו במסדרונות" לאילן יוחסין משפחתי, להיכרות של השופטת עם בן זוגה ולפירוט הנוגע לילדים. דברים אלו הצדיקו הגשת תלונה במשטרה ופתיחה בחקירה.

35. שוכנעתי כי באישום הראשון התקיים היסוד העובדתי של שליחת בקשה אל שופט והתקיים היסוד הנפשי של רצון להשפיע שלא כהוגן על הליך שיפוטי.

36. למרות התקיימות יסודות העבירה מצאתי כי נפל פגם בהגשת אישום זה והגשתו חרף הפגמים ותוך התעלמות מהם מצדיקה ביטול ההרשעה בסעיף זה מטעמים של צדק ושמירה על הגינות ההליך הפלילי.

37. אסקור את סדרת הטעויות ואת משמעויותיהן. על מנת לעקוב אחר השתלשלות הדברים אסתייע במקרא קצר שיקל על הקריאה.

38. נגד הנאשם נפתחו שלושה תיקי חקירה בעקבות תלונות השופטת:

מספר תלונה	פל"א	מועד הגשת התלונה	סוג עבירה	מועד גניזה	אישום בכתב האישום
ראשונה	172510/2018	17.4.18	העלבת עובד ציבור	17.7.19	
שניה	367998/2019	21.8.19	איומים	20.4.20	אישום ראשון
שלישית	382123/2000	05.07.00	איומים		אישום שני

39. התלונה השניה הוגשה בהתייחס לעבירת איומים שבוצעה ביום 10.7.19. הנאשם נחקר בחשד לביצוע איומים אלו ביום 4.9.19 (ת/7). ביום 12.4.20 התיק נגנז כאשר לטענת המאשימה הגניזה נעשתה בשוגג על ידי היחידה החוקרת. המאשימה הסבירה שבמקום לגנוז את תיק החקירה מושא התלונה הראשונה נגנז בטעות תיק החקירה מושא התלונה השניה. כעובדה, אף שהתיק נגנז, הוגש כתב אישום ביחס לתיק זה בנובמבר 2022 בתוספת עבירה של השפעה בלתי הוגנת לצד עבירת איומים.

40. המדינה היתה ערה לכך שהתיק נגנז בטעות ולכן פתחה אותו מחדש אך זאת מבלי שהתעכבה להרהר במשמעות הטעות. המדינה פטרה עצמה באמירה שהגניזה נעשתה בטעות. לשיטת המדינה "הכל נשאר בתוך המשפחה". המדינה טענה, המדינה תיקנה ואין צורך להסביר למתלוננת או לחשוד ואין צורך לעצור ולשקול מחדש מהי משמעות פתיחת תיק גנוז. דילוג זה מעל הטעות מבלי לעצור ולבחון מה השלכות הטעות על הנאשם אינו עומד בכללים של צדק והגינות.

41. לעמדת המדינה גניזת התיק התרחשה כאמור לעיל בשל טעות טכנית ולא לאחר החלטת גניזה מהותית. מבחינה עובדתית אני מתקשה לקבל את הטענה:

כפי שרואים בטבלה התלונה הראשונה בגין העלבת עובד ציבור נגנזה מחוסר אשמה ביום 17.7.19. התלונה השניה הוגשה ביום 21.8.19. לא ניתן היה לסגור בטעות תיק שעדיין לא נפתח (המועדים מבוססים על דברי התובעת בעמ')

24 ש' 25, 29 ו עמ' 28 ש' 6 לפרוטוקול מיום (22.2.23).

42. בנוסף אם התלונה השניה נסגרה בטעות, הרי שהתלונה הראשונה היתה אמורה להישאר פתוחה. דא עקא, במזכר נ/3 שנכתב ביום 08.07.20 מצוין ששני תיקי החקירה נסגרו מחוסר אשמה על ידי פרקליטות המדינה.

43. לצורך הדיון נניח שאכן התרחשה טעות ואדם כלשהו ראה החלטת גניזה בתיק משנת 2018 ולאחר שהתיק המאוחר יותר נפתח והתיק הראשון כבר היה גנוז, הזין את הגניזה בתיק בעל מספר שונה לגמרי משנת 2019. בפועל, כענין שבעובדה, התלונה השניה נסגרה ונשארה סגורה עד לאחר שהוגשה התלונה השלישית ביולי 2020. כאשר במשך שנה לא נעשה בתיק דבר ואיש לא התעניין בו וכאשר נשלחה הודעת גניזה לנאשם (ראו דברי המאשימה בעמ' 26 ש' 27 לפרוטוקול מיום 22.2.23), עומד לטובת החשוד אינטרס הציפייה כי הטיפול בתיק הסתיים והתלונה נגנזה.

44. אינטרס הציפייה מבוסס הן על חלופי הזמן והן על הודעת הגניזה. בדיון התברר שיתכן שגם בכך נפלה טעות שכן יתכן כי ההודעה נשלחה אל אדם אחר בשם טל (המאבטח שהגיש תלונה בשם הנהלת בתי המשפט) ולא אל הנאשם. אם אכן נמסרה לנאשם הודעה על גניזת התיק, וודאי שהוא רשאי ליהנות מאינטרס הציפייה כי התיק נגנז. במקרה כזה על המדינה לכל הפחות לשקול אינטרס זה בין יתר שיקוליה ואין היא יכולה להסתפק באמירה שמדובר בטעות מבלי להרהר אחר השלכותיה. אם מנגד לא נמסרה לנאשם הודעה על גניזת התיק, הרי שגם בכך נפלה טעות ונפל פגם נוסף בשרשרת הטיפול בתיק שכן צריך היה לשלוח הודעה גם אל הנאשם וגם אל המתלוננת. מאחר ולא הוגשו ראיות בענין זה, פועל הספק לטובת הנאשם.

45. פתיחת תיק שנגנז אינה יכולה להיות רק מן הטעם שעין חדשה בחנה את התיק כעבור שנה ולאחר שנגנז ומצאה עבירה אחרת שלא נשקלה בעבר (במקרה שלנו - עבירה לפי סעיף 250).

46. התביעה כגוף מנהלי רשאית לשנות עמדתה ולפתוח תיק מחדש אך הדבר כפוף להפעלת שיקול דעת ולבחינת שיקולים שנקבעו בפסיקה לאורך השנים. בבג"ץ 3070/17 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (נבו 28.02.2018) דן בית המשפט העליון בהחלטת היועץ המשפטי לממשלה לפתוח תיק חקירה לאחר שקודמו בתפקיד החליט על סגירת התיק. מדובר היה בחקירה בנוגע לאלימות שוטרים. וכך נקבע בפסקה 21 ואילך לפסק הדין:

"כאשר התביעה מבקשת לעיין מחדש בהחלטה לסגור תיק חקירה, היא יכולה לעשות זאת בשתי דרכים. הראשונה, לאחר הגשת ערר על החלטה לסגור תיק חקירה על ידי המתלונן, מכוח סעיף 64 לחוק סדר הדין הפלילי. לפי סעיף 65 לחוק סדר הדין הפלילי, הערר יוגש תוך 30 ימים מעת שנמסרה למתלונן ההודעה מכוח סעיף 63 על ההחלטה שלא לחקור או להעמיד לדין. נוסף על כך, לפי הסיפא של סעיף 65, לרשות נתונה הסמכות להאריך את המועד להגשת ערר מעבר לזמן שנקבע. השניה, סמכות לפתוח מחדש תיק חקירה שנסגר, מכוח הסמכות הכללית אשר מוקנית לרשות מינהלית בסעיף 15 לחוק הפרשנות (ראו: בג"ץ 844/86 דותן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מא(3) 219, 222 (1987)). שם (הכוונה לענין דותן -נ.ת) נקבע כי מאחר והדין אינו מתנה את האפשרות לעיין מחדש בתיק חקירה בהגשת ערר, מדובר בשתי סמכויות הנפרדות זו מזו. על כן, רשות התביעה הכללית יכולה להפעיל את סמכותה לפתוח מחדש את תיק החקירה, גם כאשר לא הוגש ערר בתיק וגם לאחר שחלף סד הזמנים שנקבע בסעיף 63 לחוק סדר הדין הפלילי להגשת ערר ... יחד עם זאת, הגם שנתונה לרשויות התביעה סמכות מינהלית נפרדת מדיני העררים לעיין מחדש בהחלטה לסגור תיק חקירה, ברי כי

הפעלתה של סמכות זו לא יכולה להיעשות כדבר שבשגרה...."

בהמשך פסק הדין בפסקה 26 התייחס בית המשפט העליון לשיקולים שעל המאשימה לשקול בטרם החלטה לפתוח תיק מחדש וכך נפסק:

"כאשר התביעה בוחנת את האפשרות לעיין מחדש בהחלטה, עליה לשקול את מידת ההסתמכות והציפייה של הפרט אשר התגבשו על יסוד ההחלטה שהתקבלה בעניינו לסגור את תיק החקירה. כאמור, אינטרסים אלו ייבחנו בכל מקרה ומקרה, בשים לב, בין היתר, לשאלת חלוף הזמן מרגע קבלת ההחלטה על סגירת התיק, מיהות וזהות מקבל ההחלטה ועוד. מנגד, ייתכנו מצבים חריגים שבהם יהיה מוצדק לפתוח תיק חקירה שנסגר משיקולי טובת הציבור. שיקולים אלו יכולים להתחשב, בין היתר, בחומרת העבירה שביצע לכאורה החשוד, אינטרס הציבור בהעמדתו לדין, והסיבה לשינוי ההחלטה המקורית. בהקשר האחרון, ברי שכאשר מדובר בטעות שבשיקול הדעת של התביעה, שניתן היה להימנע ממנה, קשה יותר להלום ניסיון של התביעה לחזור בה מהחלטתה ויידרשו טעמים חזקים במיוחד להצדיק זאת. לעומת זאת, כאשר מדובר במקרה של שינוי נסיבות, גילויין של ראיות חדשות, או טעות שמקורה באשמו של החשוד, מרחב התמרון שיוקנה לתביעה יהיה רחב יותר."

47. קיימים אפוא שני מסלולים לתיקון טעות - המסלול המנהלי ומסלול הערר. המדינה לא הסבירה באיזה מסלול צעדה (ונראה שלא הקדישה לכך מחשבה) ואף אחד מהמסלולים לא מוביל לתיקון הטעות כהלכה:

במסלול המנהלי:

48. אין כל ראייה לכך שהתביעה עצרה לבדוק אם התקיימו שיקולים המצדיקים פתיחת התיק מחדש ובפועל גם לא התקיימו שיקולים המצדיקים זאת. מדובר בעבירת עוון וקשה לומר שקיים אינטרס ציבורי רב בהעמדתו לדין של הנאשם. התיק והנאשם אינם חלק מתופעה רחבה שיש לציבור עניין בטיפול בהם. מעשי הנאשם אינם התנהגות נפוצה. עד כמה לא נפוצה יעיד החיפוש במאגרי הפסיקה המצביע על מקרה אחד בלבד בו הורשע אדם בעבירה לפי סעיף 250 לחוק העונשין. טעות בשיקול הדעת המקצועי לגבי העבירה המיוחסת אינה טעם מספיק לשינוי ההחלטה. לא התגלו נסיבות חדשות ולא ראיות חדשות ופתיחת התלונה השלישית לא האירה את התלונה הקודמת באור חדש. לכך יש להוסיף כי הטעות בגניזת התיק או בהערכתו מחדש אינה נובעת מן החשוד או מהתנהגותו. המצע העובדתי לא השתנה בשנה שחלפה עד פתיחת התיק מחדש.

49. לוח הזמנים מצביע על כך שרק לאחר הגשת התלונה השלישית, היה מי שחשב מחדש גם על התלונה השנייה. אזכיר כי בתלונה השלישית קבעתי שאין דבר. לא עבירת איום ולא עבירה של השפעה בלתי הוגנת. אני רואה קושי בפתיחה מחדש של תיק רק בשל הגשת תלונה מאוחרת כאשר אין קשר בין התלונות למעט הצדדים וכל אחת מהן עצמאית ומבוססת על עובדות שונות. אם די יהיה בהגשת תיק מאוחר כדי להצדיק פתיחה של תיקים גנוזים, לא תהיה עוד משמעות ללוחות הזמנים הקבועים בחוק לענין התמשכות חקירה והגשות ערר. באופן הזה תמיד יהיה אפשר לעקוף את מסגרות הזמן בדרך של הגשת תלונה מאוחרת, גם אם אין בה דבר. בהליך שלפני להגשת הערר רק אחרי שהוגשה התלונה השלישית לא ניתן הסבר.

50. הנאשם נחקר מחדש שלוש פעמים לאחר פתיחת התיק מחדש בחשד לעבירה לפי סעיף 250 לחוק העונשין ביום 10.05.21 (ת/10), ביום 18.08.21 (ת/11) וביום 20.10.22 (ת/13). בכך רופא הפגם הטכני. אבל החקירה הנוספת אינה פותרת את הפגם המהותי של פתיחת תיק מחדש ללא הצדקה עניינית.

במסלול הערר:

51. המחוקק קצב תקופת זמן להגשת ערר ולא בכדי. גם חשוד וגם מתלונן זכאים לדעת בתוך פרק זמן קצר וקבוע מראש כיצד הסתיים הטיפול בעניינם. בהתאם להוראת סעיף 65 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 יש להגיש ערר בתוך 60 יום מיום מסירת ההודעה על סגירת התיק. התיק נגזר ביום 12.4.20 והערר הוגש ביום 22.7.20 כלומר 100 ימים לאחר מכן. המאשימה לא הציגה נתונים ביחס לשאלה מתי נמסרה ההודעה למתלוננת ועל כן לא ניתן לדעת בוודאות האם הערר הוגש בזמן. שקלתי האם לבקש מן המאשימה נתונים אודות מועד מסירת ההודעה למתלוננת אך בסופו של דבר נמנעתי מכך. הנאשם איננו מיוצג ולא מצאתי לנכון להורות על קבלת נתונים נוספים מטעם בית המשפט שיכולים להביא להרשעתו. המאשימה מנהלת את התיק ולאורך הדיונים התבקשה למסור נתונים אודות התאריכים הרלוונטיים (עמ' 27 ואילך). בין הנתונים שמסרה לא מצאה לנכון להתייחס לנתון זה וכך נותר ספק בענין. ספק זה פועל לטובת הנאשם ואין זה תפקידו של בית המשפט להשלים ראיות שהן עליהן ניתן יהיה לבסס הרשעה. לא בכלל, ביתר שאת כאשר הנאשם איננו מיוצג ואף יותר מכך כאשר מדובר בעבירת עוון, שהשימוש בה זעום והעונש לצידה הוא עד שנת מאסר.

52. במאמר מוסגר אעיר שספק בעיני האם המדינה עמדה בלוח הזמנים הקבוע בחוק ובהנחיות לשם ניהול חקירה. כאשר העבירה בוצעה ביולי 2019 וכתב האישום הוגש שלוש שנים לאחר מכן בנובמבר 2022, ספק רב אם החקירה הושלמה בתוך 18 חודשים. אם אקבל את הטענה שהתיק נגזר בטעות, הרי שלא ניתן יהיה להתעלם מפרק הזמן בו התיק היה גנוז והוא צריך להיות מובא במנין התקופה. פרק הזמן נותר בגדר ספק בלבד שכן גם בענין זה לא מצאתי להשלים את החסר ולבקש פירוט מן המאשימה.

השפעה בלתי הוגנת - סיכום

53. בטיפול בתיק נפלה טעות שכן התיק נגזר. הקושי טמון בכך שהמדינה לא התייחסה לטעות ודילגה מעליה תוך הסתפקות בכך שנפלה טעות. התיק נפתח, התיק נסגר, לא הודיעו לאף אחד, לא הסבירו את הטעות ובעיקר - לא עצרו לחשוב על משמעות הטעות וכיצד יש לרפא אותה. העלאת עבירה חדשה עם פתיחת התיק, אינה ענין טכני שריפוי בגביית הודעה נוספת מן החשוד הפעם בחשד לעבירה הנכונה. צריך היה לבחון את המועדים, צריך היה לומר בגלוי לנאשם שהתיק נגזר ונפתח מחדש, צריך היה להביא בחשבון את אינטרס הציפייה של הנאשם, צריך היה לשקול את השאלה למה התיק נפתח מחדש והאם יש הצדקה בפתיחת תיק קודם שנגזר רק בעקבות תלונה שלישית בלתי קשורה לארוע, צריך היה להסביר האם התיק הוגש בעקבות ערר בלוח הזמנים הקבוע לשם כך והאם הפעלת שיקול הדעת קשור להגשת הערר או רק לעיון עין חדשה בתיק ישן.

54. לתביעה כגוף מנהלי עומדת חזקת תקינות המעשה המנהלי. מול שורת הפגמים שפורטה לעיל החזקה נסדקה ושוב לא ניתן להסתמך עליה. בנסיבות אלו שב הנטל אל המאשימה להוכיח כי פתיחת התיק מחדש נעשתה באופן תקין, בין בהפעלת שיקול דעת מנהלי ובין כתוצאה מהגשת ערר. בנטל זה המאשימה לא עמדה.

55. אינני מתעלמת מכך שמי שנושא בתוצאות הפגמים הוא אדם בשר ודם ולא המדינה כגוף שלטוני נטול רגשות. שקלתי נתון זה וקיום נפגע עבירה הוא שיקול שעל בית המשפט לשקול יחד עם מכלול הנתונים. לצד ההבנה הברורה של עגמת הנפש הכרוכה בביטול האישום לא מצאתי כי יש בנימוק זה להכריע את הכף ולהתגבר על הפגמים שנפלו בניהול ההליך.

סוף דבר

56. המאשימה הביעה חשש כי זיכוי הנאשם יהווה מסר המתיר השתלחות בשופטים. וודאי שאני שותפה לחשש מפני התרת הרסן וניסיון להשפיע על שופטים שלא בדרך מקצועית והגונה. הדברים נאמרים הן במישור העקרוני הרחב ובוודאי כשופטת בעצמי. דאגה לכך ששופטים יוכלו למלא את השליחות המסורה בידם מבלי שיהיו חשופים להשפעות בלתי הוגנות היא אינטרס ציבורי. לא מדובר במותרות אלא בצורך בסיסי. לצד דברים ברורים אלו, המסר לא יכול להיות נישא על גבו של אדם אשר ההליך בעניינו לא נעשה כהלכה. אין לי ספק שגם בהמשך יוסיפו שופטים למלא את השליחות והחובות שלצידה ובמקרים המתאימים לא יהססו לפעול אם יפלו קורבן לנסיונות להשפיע על ההליך שלא כהוגן. אני מחזקת ידי השופטת שדנה בתיק בהליך בבית המשפט לענייני משפחה שניהלה את ההליך במשך שנים בסבלנות מפליגה למרות הערות בלתי ראויות והתעלמות מהנחיותיה לרבות הנחיות כיצד להגיש בקשות.

57. טוב יעשה הנאשם אם הלקח שיפיק מהליך זה הוא לקח של מתנות ואורך רוח ולא התרת הרסן. אם לא ישכיל למתן דרכיו ודבריו, בהחלט עלול למצוא את עצמו בפעם הבאה חשוף לאישום ולהרשעה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ג ניסן תשפ"ג, 04 אפריל 2023, במעמד הצדדים.